

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ποιές ησαν ή έξυπνότερες γυναίκες τής προεπαναστατικής Γαλλίας.—'Η καρδιά και τὸ μυαλό τοῦ Φοντενέλ. Ὁ πρῶτος...καρπὸς τῶν φιλελευθέρων ιδέων.—'Ηγυναίκες τής Ναπολεοντείου ἀριστοκρατίας, κτλ.

Η Γαλλίδες φημιζόντουσαν ἄλλοτε, γιὰ τὴν εὐφυΐα τους καὶ γιὰ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός τους, ὅπως σήμερα φημιζονται γιὰ τὴ χάρι καὶ τὴν καλαισθησία τους. Ὁ 18ος αἰὼν ἰδίως, ἀφθονεῖ ἀπὸ γυναίκες εὐφύεστας, ἢ ὁποῖες ἀφῆσαν ἐποχὴ γιὰ τὴ μόρφωσί τους καὶ γιὰ τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα τους. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Λεσπινάς, κί' ἡ κυρία ντὲ Τανσέν, ντὲ Μπουλφέρ, ντὲ Ζανλί, ντὲ Ντεφφάν, ντ' Ἐπιναί, ντὲ Σατελαί, κλπ. εἶχαν μεταμορφώσει τὰ ἀριστοκρατικά σαλόνια τους σὲ κυψέλες λάμπροτάτης διανοητικῆς κινήσεως, μέσα στὶς ὁποῖες ἡ ἴδιες ἐπαιζαν τὸν ρόλο «βασιλείσης».

Ἄς δοῦμε, τώρα, μερικὰ δείγματα πνεύματος, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ὀνομαστά, καὶ τὰ ὁποῖα ἀπαθανάτισαν τὶς διανοούμενες ὄσο καὶ λαμπρὲς ἐκείνες ἀριστοκρατίδες :

Μιά ἡμέρα, ἡ κυρία ντὲ Ζανσέν εἶδε τὸν Φοντενέλ, τὸν διάσημο αὐτὸν φιλόσοφο, νὰ μπαίνει στὸ σαλόνι της.

— Δόξα στὸ Θεὸ ποὺ ἦρθατε ἐπιτέλους, ὕστερα ἀπὸ τόσες προσκλήσεις μου ! τοῦ φώναξε. Δὲν σὰς πίστευα γιὰ τόσο ἄκαρδο !

— Ἐχω καρδιά, κυρία δούκισσα, καὶ μάλιστα χαρισμένη σὲ σὰς ὀλοκληρωτικά ! ἀπάντησε ὁ φιλόσοφος, μὲ ἀβρότητα.

Κί' ἡ δούκισσα, ψηλαφώντας τὸ στήθος του στὸ μέρος τῆς καρδιάς, ξανάπε :

— Μοῦ χαρίζετε ἄλλο ἀντ' ἄλλου !... Γιατὶ ἐδῶ δὲν ὑπάρχει καρδιά, ἀλλὰ μυαλό ἐπίσης, ὅπως καὶ μέσα στὸ κρανίό σας, μαίτρ !

Μὲ τὴ φράσι της αὐτῆ, ζωγράφισε Ουαμάσια ἡ κυρία ντὲ Τανσέν τὸν ὑπερ-ρετικιστικὸ χαρακτήρα τοῦ φιλοσόφου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνοῦσε ποτὲ νὰ παρασῦρεται ἀπὸ αἰσθηματολογίες...

— Ἐχει καθόλου πνεῦμα ἡ κυρία ντὲ Τανσέν ; ρώτησαν κάποτε τὸν Φοντενέλ.

— Ἐχει πάντα τὸ πνεῦμα τοῦ κάθε συνομιλητοῦ της, ὁποιοσδήποτε κί' ἂν εἶνε αὐτός ! ἀπάντησε χαρακτηριστικά, ὁ φιλόσοφος.

Στὴν κυρία ντὲ Ντεφφάν ἕνας ἀρχιεπίσκοπος ἔλεγε, κάποια μέρα, ὅτι ὁ πιὸ θαυμαστός ἀπ' ὅλους τοὺς μεγαλομάρτυρας ἦταν ὁ ἅγιος Διονύσιος.

— Φαντασθῆτε κυρία μου, τῆς ἔλεγε, ὁ ἅγιος Διονύσιος, ἂν καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν, μπόρεσε ὡστόσο νὰ σταθῆ ὀρθός, μὲ σταθερότητα ὑπερφυσικὴ !... Κί' ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ παίρνοντας τὸ ἴδιο τὸ κεφάλι του στὰ χέρια, περπάτησε ἐπὶ σαράντα βήματα, μπρὸς στὰ μάτια τῶν δημίων του !

— Μπα !... Τὸ «πρῶτο βῆμα» εἶνε πάντα ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει ! ἀπάντησε ἡ κυρία ντὲ Ντεφφάν. Ἐτσι, τὰ ὑπόλοιπα τριανταεπένεα εὐκόλα θὰ τὰ πιστέψουν οἱ ἄθεοι σκεπτικισταί, ἂν τοὺς ἀποδείξετε ὅτι ἔγινε αὐτὸ τὸ πρῶτο !

Ἐκνευρισμένη κάποτε ἡ κυρία ντὲ Ντεφφάν ἀπ' τὴ μαρτία τῆς δουκίσης ντὲ Σὼν — ἡ ὁποῖα εἶχε ἐπίσης τὴ μανία, νὰ ρωτᾷ διαρκῶς γιὰ τὸ «γιατί» καὶ γιὰ τὸ «πῶς» τοῦ κάθε πράγματος—τῆς εἶπε :

— Εἶσθε πολὺ φιλοπερίεργη, ἀγαπητὴ μου... Κί' αὐγὸ τῆς κόττας νὰ δῆτε ἀκόμα, θὰ ἐπιμείνετε, νὰ σὰς πληροφορήσουν πότε, καὶ πῶς, καὶ ποὺ γεννήθηκε, καὶ πῶς ἀπέθανε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἀριστοκράτες τῆς Γαλλίας ;

Ἡ μαρκησία ντὲ Σατελαί, φουρκισμέ-

νη κάποτε γιὰ τὴ πολυεπαινοῦσαν ὡς πνευματώδη τὸν ἀββᾶ Τρυμπλέ, εἶπε :

— Μὴν κρίνετε ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια !... Ἐῦστε του λιγάκι τὸ δέρμα... Καὶ θὰ ἀνακαλύψετε ὅτι εἶνε ἕνας ἠλίθιος πασαλειμμένος μὲ ἀραιὴ νερομπογιὰ ἐξυπνάδας !

Ἡ δούκισσα ντὲ Μαῖν, σατυρίζοντας κάποτε τὸν ἴδιο τὸν... ἐαυτὸ της γιὰ τὴν ἀτέλειωτη φλυαρία της, εἶπε χαμογελαστά :

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ «συνδιάλεξις» !... Μὰ ἡ «συνδιάλεξις», ὅπως τὴν ἐννοῶ ἐγώ : Νὰ μιλάω δηλαδὴ διαρκῶς, νὰ μὲ ἀκούει ὅλοι προσηχτικά, κ' ἐγὼ νὰ... μὴν ἀκούω κανέναν !

Σὲ μιὰ παράστασι τῆς «Ἰφιγενείας» στὸ θέατρο τῆς «Κομεντι - Φρασαίς», στὸ Παρίσι κατὰ τὸ 1790, πολὺς ὄχλος γέμισε τὴ γαλαρία. Σφυρίγματα ἀντηχοῦσαν κάθε λίγο. Ἦσαν ἡ παραμονὴς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Καὶ τὰ πνεύματα τοῦ λαοῦ ἦσαν πολὺ ἐξεριθισμένα, ἐναντίον τῶν ἀριστοκρατῶν.

Σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου, λοιπόν, ὁ ὄχλος ἀρχισε νὰ σφυρίζη τοὺς ἀριστοκράτας, οἱ ὁποῖοι γέμιζαν τὰ πολυτελῆ θεωρεῖα τους. Ἐνα σάπιο μῆλο, μάλιστα, χτύπησε τὴ δούκισσα ντὲ Μπιρόν στὸν ὤμο, λερώνοντάς τὴν οἰκτρά.

Ἐκείνη, ἀπαθεστάτη, συμμαζέψε τὸ μῆλο. Κ' ἐπειδὴ δὲν «χώνευε» τὶς κάπως δημοκρατικὲς ιδέες τοῦ στρατηγοῦ Λαφαγιέτ, τοῦ ἔστειλε τὸ σάπιο μῆλο ἐκεῖνο, μαζὺ μὲ τὸ ἔξις σημεῖμά της :

— «Ἐπιτρέψτε μου, στρατηγέ, νὰ σὰς προσφέρω αὐτὸ τὸ μῆλο... Εἶνε ὁ πρῶτος «καρπὸς, τῶν φιλελευθέρων ιδέων, τὸν ὁποῖο ἔδρεψα χυῖς τὸ θράδυ στὸ θεωρεῖο μου» !..

Ἡ κυρία ντὲ Λογκεβίλ, εἶχε κυριολεκτικῶς τυραννηθῆ, ἀπ' τὰ δάκρυα καὶ τὰ παράπονα ἑνὸς ἐρωτευμένου θαυμαστοῦ της κουτοῦ ὄμως καὶ ἀντιπαθητικοῦ. Μιά ἡμέρα, τῆς εἶπε μὲ παραφορὰ πάθους :

— Ὁ ἔρωτες εἶνε Γολγοθᾶς, κυρία !... Κ' ἐγὼ τὸν ἀνεβραίνω ὅπως ὁ Ἰησοῦς, περίλυπος καὶ βασανιζόμενος καί...

— Περίλυπος ἴσως, βασανιζόμενος ὁμως ὄχι ! διέκοψε ἀσυγκράτητη, ἡ κυρία ντὲ Λογκεβίλ. Γιατὶ φορτώσατε σὲ μένα τὸν βαρὺ σταυρόν σας, καὶ μοῦ φορέσατε μὲ τὴ βία τὸ ἀκάνθινο στεφάνι σας !

Εἶνε πασίγνωστα τὰ πνευματώδη ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται στὶς κυρίες ντὲ Στάελ καὶ ντὲ Σεβινιέ. Καὶ θὰ ἐπαναλάβουμε πράγματα χιλιεπιτωμένα, ἂν τὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ.

Ἐρχόμεστε τώρα, σὲ μιὰ ἐποχὴ πικρὴ κοντινὴ μας : Στὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, κατὰ τὴν ὁποῖα τὰ κοσμικὰ σαλόνια πλημμύριζαν ἀπὸ χρυσοστολίστους στρατάρχας καὶ μεγιστάνες κί' ἀπὸ γυναίκες ταπεινῆς καταγωγῆς ἀνεβασμένες στὰ ἀνώτατα σκαλοπάτια τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας. Κί' ὁμως, ἂν ἐξαίρεσομε τὴ θρυλικὴ «Κυρία Δὲν-Μὲ-Μέλι», τὴν πρώην πλύντρια τοῦ στρατάρχου Λεφέβρ, ὅλες ἡ ἄλλες γρήγορα ἀνταπεκρίθησαν στὶς ἀπαιτήσεις τῆς καινούργιας θέσεώς των, χάρις στὴν ἐξυπνάδα των, στὴ γυναικεία ἐπιτηδειότητά των καὶ πρὸ πάντων στὴν ὠμορφιά των.

— Ὅταν μιὰ γυναίκα ἀρέσει γιὰ τὴν καλλονὴ της, ἔχει θαυμάσια τὴ θέσι της σ' ὁποιοδήποτε σαλόνι ! ἔλεγε κάποτε, ἐπιγραμματικά, ὁ Σαμσενέ.

Εἶπε μιὰ μεγάλη ἀπόδειξις. Κί' ἀπόδειξις εἶνε τὸ ἐξῆς περιστατικὸ : Ὁ Μὲ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 47).

1 Κυρία ντὲ Λογκεβίλ

2 Μαρκησία ντὲ Σατελαί

3 Δούκισσα ντὲ Μαῖν

1 Ἡ μαρκησία Σατελαί

2 Ἡ κυρία ντὲ Στάελ

3 Ἡ κυρία ντὲ Ζανλύ

ΝΤΟΡΙΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 8)

— Μας πήρες, του έλεγε το πιο όμορφο κορίτσι του χωριού μας, πρέπει λοιπόν να μας δείξεις αν είσαι αξιός του.

Και τον έβαλε να κάνει τις πιο σκληρές και τις πιο θαρείες άγγαρίες. Μά ο Γκυρέλ δεν φοβόταν. Δούλευε σαν να ήταν ψημενος στη δουλειά κ' ήταν πρόθυμος πάντα.

Και να ξαφνικά που ξέσπασε γυρω τους, μια μέρα, η μανία του ωκεανού. Τα κύματα σάρωναν το κατάστρωμα, παίρναν τα οχοινιά και τραβούσαν έναν-έναν στον ύγρο τάφο τους ναυτες. Το καράβι ήταν πειά ξεγραμμένο. Όλοι είχαν χάσει το θάρρος τους. Μόνο ο Γκυρέλ διατηρούσε το χαμόγελό του. Αυτός τώρα κυβερνούσε το καράβι εδινε διαταγές κ' έτρεχε δεξιά κ' αριστερά για να βοηθήσει. Έτσι πέρασε μια ολόκληρη εβδομάδα. Μά η κούρασι τσάκισε τον Γκυρέλ και δεν άργησε να τον ρίξη άρρωστο. Πέθανε ακριβώς τη μέρα που γαλήνεψε η θάλασσα. Και το πλήρωμα του καραβιού του έδωσε μια θυρεία πέτρα στα πόδια, τον έβαλαν σ' ένα ναυτικό σάκκο, τον ράψανε κ' ύστερα τον φούνταραν στη θάλασσα, αφού ο ίδιος ο Πάολο έψαλε τη νεκρώσιμη ακολουθία.

Το καίκι γύρισε έπειτα από δυο μήνες κ' η Ντορίτα, σαν έμαθε τον τραγικό χαμό του άνδρός της, τρελλάθηκε. Έφυγε από το σπίτι του θείου της και πέντε τώρα χρόνια γυρίζει στην παραλία κ' έχει γίνει ο περίγελος του κόσμου. Ωστόσο δεν ξεχνάει την εποχή που γυρίζουν από το ψάρεμα τα καίκια. Και τότε έρχεται στον μώλο για να ρωτήσει σαν μια λογική γυναίκα τους ναυτικούς:

— Μήπως είδατε τον άντρα μου; Άν τον δητε πέστε του ετι τον περιμένο.

Κ' ύστερα φεύγει φωνάζοντας τ' όνομά του, κ' όλη τη νύχτα την περνάει στην ακροθαλασσιά μιλώντας με τα κύματα. Έπειτα πάλι σωπαίνει, κυριεύεται από την τρέλλα της και γίνεται το παινίδι των μικρών παιδιών.

Ο Γιάν σταμάτησε δώ την ιστορία του και βάλθηκε να κυτάξει τ' άστρα.

— Είνε δική σου άνηψιά η Ντορίτα; τον ρώτησα.

Μά ο Γιάν έκανε πώς δεν άκουσε. Ύστερα μόνο από λίγο με ρώτησε:

— Πόσες του μηνός έχουμε σήμερα ;

— Πέντε Ιουνίου, του άπάντησα.

— Στις δέκα θα σκοτώσω τον Πάολο, μου είπε με άπάθεια. Αύτος σκότωσε με την κούρασι τον Γκυρέλ, γιατί τον μισούσε που πήρε τη Ντορίτα. Νόμιζε ότι την ανάθρεφα για τα μούτρα του.

Και πράγματι, στις δέκα του ίδιου εκείνου μήνα βρέθηκε νεκρός στην παραλία ο Πάολο. Και κανείς φυσικά δεν έμαθε το δολοφόνο του...

Έτσι ο Γιάν και σήμερα άκόμη κάθεται έξω από την καλύβη του, μετράει τ' άστρα και προσεύχεται για την ψυχή κάθε ψαρά που χάνεται στα κύματα...

ZΩΡΖ ΜΑΡΤΕΛ

ΜΕ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 18)

ο φαίρα του είχε κάνει μια φρικτή πληγή. Ο Μπαίλεϋ κατόπιν έρριξε μια ματιά στο ματωμένο μαχαίρι που είχε ξεφύγει από το στόμα του μαύρου και βρισκόταν κάτω στο πάτωμα, λίγο πιο πέρα από το μαλλιαρό χέρι του τρελλού.

Κατόπιν κύτταξε και την κ. Γκρήν που με τις σπαρακτικές κραυγές της θα έλεγε κανείς πως ήθελε να ξεπνήση κανένα πεθαμένο... Τέλος, το σώμα του μαυρου συγκλονίσθηκε από ένα σπασμό. Το μαλλιαρό χέρι του άρπαξε το μαχαίρι κ' ο μαυρος έκανε να σηκωθεί. Μά την ίδια στιγμή σωριάσθηκε πάλι πάνω στον σοφά. Έπειτα, σήκωσε το κεφάλι, κύτταξε μια στιγμή την κ. Γκρήν και γυρίζοντας τόν πρόσωπο, κύτταξε και τον Μπαίλεϋ. Κατόπιν στενάζοντας άναυγκώθηκε κ' έτσι, όπως ήταν έτοιμοθάνατος, γαντζώθηκε στα γύψινα πόδια του Μπαίλεϋ, κάνοντάς του να υποφέρει από φρικτούς πόνους και σήκωσε το χέρι του που έσφιγγε σπασμωδικά το μαχαίρι. Ο Μπαίλεϋ θα ήταν το τελευταίο θύμα του.

Έκείνος όμως, μ' ένα ξαφνικό θάρρος, βρήκε όλες τις δυνάμεις του και με μια άπότημη κίνηση, έσπασε την μποτίλλια που κρατούσε στο χέρι του πάνω στο κεφάλι του μαύρου. Ο τρελλός, μ' ένα μούγκρισμα, έγγειρε προς τα πίσω κ' έπεσε άνάσκελα στο πάτωμα. Το μαχαίρι ξεφύγει από τα χέρια του και γλύστρησε κοντά στα πόδια της κ. Γκρήν, που έτρεμε από τη φρίκη της.

Την ίδια στιγμή, ο γυιός του Τζίμπονς κ' ένας άλλος, ώρμησαν μέσα στο δωμάτιο. Στη θέα του νεκρού μαύρου, ο νεαρός Τζίμπονς χλώμιασε και ψιθύρισε ταραγμένος.

— Έγώ τον πυροβόλησα από κάτω, την ώρα που βρισκόταν στο μπαλκόνι... Μά δεν ήθελα να τον σκοτώσω...

Ο Μπαίλεϋ, τρέμοντας άκόμα από την συγκίνησή του, προσπάθησε να χαμογελάση.

— Τόν άποτελείωσα εγώ... έκανε με κάποια ύπερηφάνεια, κυττάζοντας τον ματωμένο γύψο των ποδιών του. Ήθελε να με μαχαιρώση... Μά δεν πρόφθασε... Άς είνε ό,τι έγινε, έγινε!...

Κι' από εκείνη την ημέρα δεν ξαναπαραπονέθηκε πειά για την μονοτονία της ζωής του.

H. Γ. ΟΥΕΛΛΣ

«ΜΥΡΙΖΕΙ ΚΡΕΜΜΥΔΙ!...»

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 31)

Αυτό το σινιάλο που έσήμαινε «κίνδυνος!», όπως της είχε έξηγήσει, έκανε τη στραταρχίνα να συγκρατηθή. Στάθηκε λοιπόν, κατάχλωμη από την ταραχή της, μη ξέροντας τί να κάνει, όταν ξαφνικά, άκουσε τον Ναπολέοντα ν' άπαντάη με το ξηρό εκείνο ύφος του, που μεταχειριζόταν για να δείξει, ότι ήταν δυσαρεστημένος, στην κ. ντε Λουσιγιάν:

— Θέλετε να πητε, κυρία ότι ξεύψωσα τον τίτλο της δουκίσσης ως την κυρία στραταρχίνα Λεφέβρ! Είμαι δε παραπολύ ευχαριστημένος γι' αυτό!...

Κ' έπειτα, γύρισε την πλάτη του στην κ. ντε Λουσιγιάν και πλησίασε την «Κυρία δέν Με Μέλει». Βλέποντας όμως πως η στραταρχίνα προσπαθούσε να κρύψη τα δάκρυά της, φώναξε γελώντας:

— Φαίνεσθε ταραγμένη, κυρία δούκισσα. Τα μάτια σας είνε διακρυσμένα, λές κ' εδω μέσα... μ υ ρ ι σ ε κ ρ ε μ μ υ δ ι !

Κ' ύστερα, ευχαριστημένος από αυτό το άστείο του, έκανε μεταβολή και προχώρησε να μιλήση με τους στρατηγούς του.

Άπό τότε, το «μυρίζει κρεμμύδι» έγινε μια από τις πιο άγαπημένες του έκφράσεις.

ΠΙΕΡ ΣΑΝΛΑΙΝ

κ' εκείνη στην κιβωτό, μαζί με την παρέα του Νωε! άπάντησε ή Μπροχάν.

Φαντασθήτε τώρα τη λύσσα της κυρίας Άλλάν, όταν έμαθε τα λόγια της άμείλιχης αντίζήλου της...

* * *

Ένας άσήμαντος δικηγόρος, γνωστός για τις ψευτιές του, ύπερασπίζοντας τον πελάτη του σε μια δίκη, κατηγορούσε άλύπητα την αντίδικο δεσποινίδα Ντεζαζέ, φημισμένη κ' ώραιότατη ήθοποιό.

— Μά αυτός δεν άγορεύει, φιλάτη μου! ψιθύρισε στη Ντεζαζέ, μια φίλη της παρούσα στο δικαστήριο. Αύτος χύνει σωστό δηλητήριο, απ' τη γλώσσα του!

— Άφησέ τον να λεί, ό,τι θέλει ! άπάντησε γελαστά ή Ντεζαζέ. Ή φήμη του είνε τέτοια, ώστε χρησιμεύει ως αντίδοτο στα φαρμακερά του λόγια!

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 43)

γας Ναπολέων, αυτοκράτωρ πειά, έδωσε κάποτε στα άνάκτορα μια λαμπρά κ' επίσημη δεξίωσι. Μεταξύ των τόσων λαμπροστολών κυριών και μεγιστάνων, παρευρέθηκε επίσης κ' η πλουσιωτάτη κυρία Π..., πρώην καμαριέρα και κατόπιν σύζυγος πανι σχύρου προμηθευτού των τροφίμων του στρατού.

Τόσο ήταν όμορφη αυτή η κυρία, ώστε γοητεύθηκε μαζί της ένας γηραλέος ευπατριδης άρχαιοτάτης κ' ιστορικής οικογενείας, προσωπικός φίλος και θαυμαστής του Ναπολέοντος. Και στα τελευταία, τόσο έγινε ένοχλητικός στην κυρία Π..., και τόσο φλογερές ματιές τις έρριχνε, ώστε η πρώην καμαριέρα του είπε πνευματώδεστατα :

— Άποτραθηχτήτε λιγάκι, ξεοχώτατε!... Άνήκω ήδη σ' έναν προμηθευτή τροφίμων... Κι' όπως ξέρετε, οι προμηθευταί άνέκαθεν άποφεύγουν τις φιλοπερίεργες κ' άδιάκριτες ματιές των άλλων!

* * *

Ή ήθοποιός κυρία Άλλάν, κατηγόρησε κάποτε τη νεαρή κ' όμορφη συνάδελφό της Αύγουστίνα Μπροχάν. Ή Μπροχάν θέλησε να έκδικηθή. Και μια ημέρα, συναντώντας στα παρασκήνια δυο άλλους ήθοποιούς να λογομαχούν, τους ρώτησε:

— Τι έχετε και φωνάζετε έτσι ;

— Διαφωνούμε στο πόσα ακριβώς ήμερόνυχτα έμεινε ο Νωε στην κιβωτό του! είπε ο ένας από αυτούς, ένωλημένος για την επέμβασι και κάνοντας τον έξυπνο.

— Μπα!... ρωτήστε την κυρία Άλλάν, ο ρας το πή, γιατί ήταν